

VOLÍM VELKORYSOST

Jedna z mála věcí, které jsou v životě jisté, jsou **neustálé změny**. Dokonce i přes to, že naše země na několik týdnů ustrnula v pohybu. Je to však klid pouze zdánlivý. **Změny se dějí zatím ve skrytu mnohých z nás a mnohých okolo nás, přijde však čas, kdy se začnou projevovat.**

Spolu s tím, jak se věci začnou navracet do přirozeného řádu, se změny začnou stále více projevovat. Je to jeden z těch okamžiků, o němž Karel Čapek, ve své nejslavnější esejí, říká, že teď se pozná ...*kdo je kdo, a že právě nyní se projeví to, co v nás vždycky bylo, jenom to nebylo vidět...*

Domnívám se, že celá řada lidí, kteří žili v biblických dobách, by nám rozuměla: Noe během potopy prožil se svou rodinou poměrně dlouhý čas karantény na palubě Archy – viděl starý svět a musel ho nechat zemřít i v sobě, aby mohl začít budovat svět nový.

Našim myšlenkám i pocitům by asi rozuměl Elijáš s jeho nekonečně dlouhým čekáním v úkrytu po dobu dlouhého sucha, čekáním na to, aby mohl znovu vystoupit a začal napravovat mnohé špatné věci ve svém národě. A mohl bych asi pokračovat mnohými dalšími.

Jeden z mužů, který za svůj život hned několikrát vystřídal dobu klidu a téměř ustrnutí, s dobou putování plnou dobrodružství a konfliktů, byl pastevec Abram. Pojd'me se spolu podívat na jeden docela důležitý okamžik jeho života. Jsem totiž přesvědčen o tom, že nám může inspirovat právě pro období, do kterého začínáme sami vstupovat:

Také Lot, který putoval s Abramem, měl brav a skot i stany. Země jim však nevyňášela tolik, aby mohli sídlit pospolu, a jejich jmění bylo tak značné, že nemohli sídlit pohromadě. Proto došlo k rozepři mezi pastýři stáda Abramova a pastýři stáda Lotova. Tehdy v zemi sídlili Kenaanci a Perizejci.

Tu řekl Abram Lotovi: „Ať nejsou rozepře mezi mnou a tebou a mezi pastýři mými a tvými, vždyť jsme muži bratři. Zdalipak není před tebou celá země? Odděl se prosím ode mne. Dáš-li se nalevo, já se dám napravo. Dáš-li se ty napravo, já se dám nalevo.“

Lot se rozhlédl a spatřil celý okrsek Jordánu směrem k Sóaru, že je celý zavlažován, že je jako zahrada Hospodinova, jako země egyptská. To bylo předtím, než Hospodin zničil Sodomu a Gomoru. Proto si Lot vybral celý okrsek Jordánu a odtáhl na východ. Tak se od sebe oddělili. Abram se usadil v zemi kenaanské a Lot se usadil v městech toho okrsku a stanoval až u Sodomy. (Genesis 13:5-12)

První věc, která mě na příběhu oslovuje, je skutečnost, že **Abram je pragmatik – jde aktivně naproti řešení problému, který vidí růst před svýma očima**. On i jeho synovec mají velká stáda a je problém je na určitém místě napást a napojit. Abram moudře řeší věci dříve – raději dohodou, měkkým způsobem, než dojde k tvrdému konfliktu.

První zastavení pro nás: *Jak je to s námi ohledně konfliktů? Dokážeme si všimnout okamžiku, kdy vznikají. A pokud ano, jdeme jim s řešením aktivně naproti, nebo necháváme věci vyhnít?*

Druhá věc, která mě zaujala, je Abramova **velkorysost**. Přestože je pragmatik – vidí problém a řeší ho, není slepý k tomu, co mu nabízí okolí – krajina v úrodném údolí Jordánu, neprotlačuje své zájmy za jakoukoli cenu. Jako patriarcha rodu má **nárok na první volbu, nestrhává ji však na sebe**, nýbrž dává příležitost svému synovci Lotovi.

Druhé zastavení pro nás: *Jsme-li postaveni před volbu, hledáme řešení především pro sebe, nebo do řešení zahrnujeme i ty druhé?*

Třetí věc, která mě inspiruje – **jeden z mužů volí očima a s pohledem na snadný úspěch, druhý volí srdcem, zato s pohledem upřeným až k horizontu svého života**. Zatímco Lot volí očima: vidí bohatou, úrodnou část země, která mu zajistí bezproblémovou existenci, Abram je **ochoten přizpůsobit se čemukoli i za cenu mnohem tvrdšího živobytí**.

A tak se dozvídáme, že Lot, úspěšný podnikatel, **žije jen svým majetkem**, vedle skvělé existenční příležitosti zvolil prostředí hodně špatných vztahů.

Abram, který ač bohatý **žije jako poutník, který jde za neviditelným Božím hlasem**, sice zůstává na ne příliš pohostinných horách, spolu s tím však získává zaslíbení, že jeho potomstvu bude jednou patřit celá země.

Lot se žene **za tím lepším**, aby nakonec **ztratil úplně všechno**. Abram se **spokojí s tím, co na něj zbude**, aby získal něco, co přesáhne nejen jeho život, nýbrž i jeho nejmělejší představy. Abram, i když nemusí a nikdo to po něm nevyžaduje, prokáže velkorysost, aniž kalkuluje či dokonce jen tuší, že mnohem větší velkorysost se mu vrátí v Božím jednání s ním.

Třetí zastavení pro nás: *Když se rozhodujeme, činíme tak podle očí a soustředíme se na okamžitý prospěch, nebo podle srdce a hledíme dál, než k zítřku?*

Lot volil prosperitu, Abram volil velkorysost. Co ve svém životě volíš ty?

Určitě není od věci si to ještě ilustrovat příběhem z našich národních dějin. Na přelomu 12. a 13. století se o český trůn přetahují různé zájmové skupiny. Jedna z nich dosadí na trůn Vladislava Jindřicha, mladšího bratra Přemysla Otakara I. Nicméně po krátké době v naprosto nevídaném gestu předá mladší bratr trůn svému staršímu bratrovi, skloní se před ním a až do konce života ho věrně podporuje. Tady u nás se říká: „moudřejší ustoupí“, v tomto historickém případě platí, že „moudrý ustoupil moudřejšímu“.

Tenhle naprosto nevídaný, a z pohledu mnohých až bláznivý, krok umožnil českému království upevnění a prosperitu. Přemysl Otakar I. se dožil nejvyššího věku z vládnoucí dynastie Přemyslovců. Dosáhl na potvrzení dědičnosti českého království – což znamenalo, že si panovníka volíme sami bez cizí intervence. Za své vlády posílil vliv českého království a na našem území se začínají ve velkém zakládat a budovat města. Vladislav Jindřich, i když se na něj neprávem zapomíná, projevil Abramovskou velkorysost a panovnickou moudrost.

Ne nadarmo se říká: *Historie učitelkou života.*

Roky jsme se učili, měli jsme čas nabírat, studovat, dozrávat, moudřet. Roky jsme měli čas učit se naslouchat Božímu hlasu a učit se číst v příbězích Bible sami o sobě. Přichází doba, kdy to všechno můžeme zúročit a moudře použít a nabídnout lidem okolo nás. Přichází doba, která ukáže, co v nás doopravdy je. Jsem totiž přesvědčen, že to složité není za námi a končí to s karanténou, nýbrž že ty mnohem těžší doby leží před námi.

Jsme ochotni si to připustit a jsme na to připraveni? Jsme ochotni ze sebe vydat to nejlepší?

Rád bych nás všechny povzbudil: ať už jsme ve vztazích starší či mladší, stávejme se těmi, kdo se **rozhodují podle srdce častěji**, než podle očí, buďme těmi **projevují velkorysost**, a učme se **hledět kousek dál, než jenom k zítřku**.

Ámen.

Petr Plaňanský (Nymburk 10. 5. 2020)

Zbožnost, která se spokojí s tím, co má, je už sama velké bohatství. Nic jsme si totiž na svět nepřinesli, a také si nic nemůžeme odnést. (1. Timoteovi 6:6-7)